OFENSIVA BRAŞOVEANĂ

Vrem să vă convingem din nou că la Braşov istoria, cultura, sportul sînt buni prieteni, se caută şi se întregesc.

Nu chiar de mult, preşedintele Comitetului municipal pentru cultură şi artă, prof. Petru Istrate, a scris în ziarul SPORTUL despre serbările Junilor, festivalul filmului turistic, convorbirile cu tinerii despre talent şi creaţie, despre statuile sportive.

Mai recent, Mihai Bîră, pe care parcă îl vedem plutind mereu pe zăpezi şi învingînd într-un slalom de legendă, se dedică gazetăriei şi de cînd a venit iarna, converteşte, prin cuvînt şi film, tineretul, pentru frumuseţea şi bucuria schiului.

A fost aproape un eveniment să putem viziona, la un an de la desfăşurarea lor, filmul Jocurilor Olimpice de iarnă de la Grenoble. La Predeal, şi de mai multe ori la Braşov, acest film tulburător, poetic şi psihologic (cel tehnic de o oră şi jumătate încă nu l-am putut vedea) ne-a emoţionat şi ne-a încîntat.

Dar surprizele abia începuseră. Ni s-au pus la dispoziţie două filme color franceze despre puritatea şi voluptatea zăpezilor şi a schiului: **„Visuri de zăpadă"**, povestea muzicală a unui copil care visează să devină campion de schi, şi **„Zboruri peste munţi"**, o curajoasă şi pitorească aventură în împărăţia albă a stîncilor.

Totodată, credincioşi promisiunilor făcute nouă înşine la Festivalul filmului turistic, Comitetul pentru cultură şi artă împreună cu Casa studenţilor de la Institutul politehnic, a iniţiat un ciclu de prezentări: **„Ţările lumii"**. Au fost prezentate excepţionale filme documentare despre Uniunea Sovietică şi Franţa, iar apoi despre Japonia: Două săptămîni în Japonia, Cultul florilor, Arhitectura japoneză, Educaţia japoneză, Japonia de azi.

Ni s-a promis, şi credem că vom primi curînd, filmul despre arta patinatorului Alain Calmat, ultimul purtător al flăcării olimpice la Grenoble, fost campion mondial, astăzi medic, sau epopeea cuceririi primului pisc de peste 8 000 m de către Maurice Hertzog (Annapurna — 1950).

De asemenea, în această iarnă, am dori să revedem izbutitele filme româneşti „Bobul", „Zborul alb", „Slalom", cu nimic mai prejos de alte documentare străine în acelaşi gen.

Cu alpinistul Ion Coman am urcat curajoşi şi dîrzi pe cel mai înalt pisc al Pamirului, pe vîrful Lenin (7 134 m). Prezentarea inginerului Ion Coman, însoţită de foarte izbutite diapozitive făcute de el însuşi, a trebuit să fie repetată pînă acum de patru ori, pentru diferite categorii de vîrstă şi profesiuni.

Neapărat vrem să amintim şi popasul la noi şi Predeal al căpitanului de cursă lungă Petre Mureşanu care şi-a purtat sfătos şi cu umor pasagerii tereştri, pe urmele Vikingilor şi în Marea Japoniei.

În cadrul clubului elevilor, organizat în vacanţa de iarnă, Cornel Dumitrescu, activist la Biroul de turism al tineretului din Braşov, neastîmpărat şi entuziast animator, care-şi poartă pasionaţii de călătorie pe Tîmpa şi în toată ţara, s-a războit prieteneşte într-un concurs turistic fulger cu elevii utecişti instructori de turism. Concursul a fost precedat de rularea cîtorva noi şi preţioase documentare ale O.N.T.

Muzeul sportului braşovean ne rezervă, se pare, o viitoare plăcută surpriză. Muzeograful N. Bărbuţă, maestru emerit al sportului, se bucura pentru o extindere a sălii de exponate, cu o sală rezervată special sporturilor de iarnă şi o alta pentru expoziţii retrospective sau de mare actualitate.

Un nou aliat al nostru se dovedeşte Cafe-clubul ziariştilor, care de fapt şi anul trecut a avut oaspeţi sportivi. Deunăzi, chiar, Cafe-clubul a prezentat filme franceze, cu zăpezi, munţi şi schi.

În vacanţa de iarnă, elevii s-au întîlnit cu cineastul braşovean Vladimir Bîrsan, care le-a vorbit despre recenta lor pasiune: „Cartingul".

Luna aceasta, C.J.E.F.S. Braşov va avea o întîlnire cu autorii braşoveni de cărţi nou apărute — Ioan Coman, Alex. Muta, Alex. Floricioiu — şi va organiza, în regia actorului Voinea Delast, un proces sportiv cu nouă personaje, despre educaţia sportivilor.

Dar ofensiva braşoveană nu se dă numai prin conferinţe, cărţi, filme ci, deopotrivă (şi mai ales) prin asaltul sălilor de sport, al patinoarelor şi al pîrtiilor de schi. Vacanţa este un prilej minunat de odihnă şi relaxare. Dar de ce nu şi iniţiative, care să entuziasmeze şi să placă tuturor vîrstelor, tuturor celor care iubesc natura, mişcarea, tinereţea.

Virgil LUDU

• Trei echipe au solicitat, pînă în prezent, participarea la campionatul republican: U. M. Timişoara, Motorul Arad şi Dinamo Braşov.

• Antrenorul Sandu Ion (Metalul): „Deşi meciul de sîmbătă, Dinamo—Metalul, este primul din acest an, el va fi foarte disputat, cîteva partide fiind deschise oricărui rezultat. Mă refer la disputele P. Cimpeanu—M. Constantinescu şi Gh. Stan—V. Brătie. Am încredere în brigada de arbitri: I. Miţă, N. Babeţin, Fl. Piroiu, A. Dumitrescu, Gh. Dăscălescu, M. Moise şi I. Dumitru".

• Între 8 şi 16 februarie se va da startul în faza municipală a Campionatului naţional rezervat juniorilor. Comisia municipală de box intenţionează să organizeze în aceeaşi perioadă şi reuniuni de verificare pentru pugiliştii seniori care vor lua startul în campionatul republican pe echipe.

• În luna februarie antrenorii bucureşteni vor participa la un curs de perfecţionare organizat de C.M.E.F.S. Bucureşti, în colaborare cu Colegiul central de antrenori.

• O statistică referitoare la activitatea pugilistică din Bucureşti în 1969, arată că pe teritoriul Capitalei au avut loc peste 80 de reuniuni pugilistice (mai mult de o gală pe săptămînă !).

ÎNAINTEA FINALELOR

Alte rezultate înregistrate în concursurile preliminare finalelor campionatelor republicane de atletism pe teren acoperit.

TIMIŞOARA. Au luat parte 300 de concurenţi din Reşiţa, Timişoara şi Arad (ca invitaţi). Cu acest prilej au fost stabilite 2 noi recorduri judeţene (Gabriel Guţuleac 1,70 m la înălţime B II şi Nic. Petcu 1,82 m B I) şi egalate alte 5 (Dorina Heghi 7,4 s pe 50 m F III, Valeria Damin 7,1 pe 50 m F II, I. Bădică 6,8 pe 50 m B III, P. Stînguţă 6,3 pe 50 m B II, C. Anghel 6,1 pe 50 m B I). Alte rezultate: *Junioare III:* 50 m: Mariana Lazar (Arad) 7,1, lungime: Matilda Ghiţă (A) 4,12; *Junioare I:* înălţime: Maria Kobath (A) 1,45; *Juniori III:* R. Duţu (A) 6,6; lungime: N. Buda 4,97; *Juniori II:* 50 mg: V Jurcă 7,9; greutate: I. Rarinca (A) 12,27; *Juniori I:* lungime: M. Borţeanu 6,55; înălţime: M. Negomireanu (A) 1,90. *Seniorii* au evoluat HC: 50 m: Em. Tobias 6,0: 50 mg: Gh. Cornea 7,4; 50 m F: Liliana Negru 6,9. *(P. ARCAN).*

BUCUREŞTI. Juniori I: 50 m: S. Mitrofan (S.S.A.) 6,0; 50 mg: N. Topală (C.S.S.) 7,3; lungime: R. Fătu (S.S.A.) 6,75; prăjină: C. Lihu (C.S.S.) 4,10, C. Tacu (C.S.S.) 4,00, I. Dragomir (S.S.A.) 4,00; înălţime: C. Dreptu (S.S.A.) 1,91; *Junioare I:* 50 m: Elena Mîrza 6,7; 50 mg: Mîrza 7,5 — record de senioare egalat; lungime: Florica Boca (C.S.S.) 5,84; greutate: Viorica Brad (Prog.) 13,64; înălţime: L. Mărgineanu (Prog.) 1,50 Mîrza 1,50. *(C. MORŢUN).*

ÎN CURS DE PUBLICARE: NOMENCLATORUL A 600 DE TRASEE ALPINE

La ultima sa şedinţă, Biroul Federaţiei române de turism-alpinism a adoptat hotărîrea — mult aşteptată de alpinişti — de a se publica nomenclatorul celor peste 600 de trasee alpine amenajate în ultimii 25 de ani în masivii muntoşi ai ţării şi de a se edita un pliant cu descrierea unor trasee cu semnificaţie deosebită. De asemenea, biroul F.R.T.A. a aprobat darea de seamă privind activitatea pe 1969, un plan de măsuri pentru 1970 şi a stabilit ca aceste documente să fie supuse spre dezbatere în şedinţa comitetului federal ce va avea loc la data de 15 februarie.

BOBUL — UN AN DUPĂ EUGENIO MONTI

(Urmare din pag. 1)

ţă, rulînd un mare număr de sportivi. Ei nu vor pierde unica şansă ca la St. Moritz, acasă, să-şi adjudece un titlu mondial. Şi elveţienii au un trecut glorios: 4 titluri olimpice şi 10 mondiale. Pe pîrtia de la St. Moritz, în cadrul ediţiilor precedente ale mondialelor, la bobul de 4, elveţienii au cîştigat numai de trei ori, pierzînd în schimb de 7 ori, ultima victorie datînd din 1957. La bobul de 2 au cîştigat de două ori şi au pierdut de cinci ori, ultima victorie datînd din 1955. Aşadar, ce le va rezerva actualul sezon ?

Austriecii au avut în Thaler un mare pilot, dotat cu o deosebită energie, voinţă şi curaj. Se pare că vîrsta îşi spune cuvîntul. Renunţînd la activitatea competiţională, Thaler şi Durnthaler devin antrenori, primul pentru Spania, secundul pentru Austria.

Americanii, de 5 ori medaliaţi olimpici şi de 4 ori la mondiale, au crezut că nu vor scăpa un titlu anul trecut la ei acasă. Pentru aceasta au investit chiar 50 000 de dolari pentru construirea unui nou tip de bob, dar pe care l-au abandonat prematur fiindcă nu au avut curajul a-l încerca în timpul campionatelor mondiale. Poate o vor face acum în Europa. Lamey Sheffield şi ceilalţi sînt piloţi bine cotaţi, capabili să repete performanţa predecesorilor lor care au cîştigat (la St. Moritz) de trei ori la bobul de 4.

Japonezii sînt ambiţioşi ! Îmi amintesc că în timpul pregătirilor efectuate la Cortina, în vederea Jocurilor Olimpice din 1964, conducătorii unei delegaţii nipone, veniţi în scopul pregătirii candidaturii olimpice a staţiunii Sapporo, nu au ezitat să efectueze o coborîre cu bobul pe pîrtia olimpică, pretinzînd pilotului italian Frigerio să conducă într-o alură autentică şi nu de agrement. În dorinţa, desigur, de a cunoaşte toate tainele bobului. În acelaşi timp, tehnicienii lor filmau pînă şi urmele lăsate de crampoanele boberilor pe gheaţă. Şi dacă la Lake Placid, iarna trecută, boburile lor nu au găsit linia ideală de coborîre, balotînd mai ales pe liniile drepte, spre disperarea echipajelor care urmau (deoarece deranjau trasa), la St. Moritz şi în anii care vor urma, vor fi priviţi de pe alte poziţii. Este de prevăzut că în anul care va precede Olimpiada, Sapporo va organiza şi un „preolimpic" aşa cum organizează şi în acest an un concurs şi oricine ştie că „avantajul terenului" este uneori hotărîtor. Spaniolii au avut cîndva în marchizul de Portago un autentic campion. Baturone este un demn urmaş, un veritabil „torrero" al gheţii. El şi-a făcut un strălucit debut la actualele „europene".

Canadienii şi francezii sînt elemente de surpriză, a căror viitoare evoluţie este privită cu interes.

Anul trecut italienii, şi nu numai ei, îl vedeau pe Panţuru succesorul lui Monti. Forma sa continuu ascendentă îl indica printre favoriţi la ambele probe. Deşi se părea că punctul forte al reprezentativelor noastre este bobul de 4, Panţuru obţine cele mai bune rezultate — în cadrul mondialelor — la bobul de 2, considerat de către piloţi mai greu de strunit, ceea ce probează marile sale calităţi. Cred că explicaţia trebuie căutată mai întîi în soluţia de echipaj.

Întrebarea care şi-o pune fiecare iubitor al bobului, este dacă va reuşi Panţuru să reintre în posesia titlului mondial cîştigat cîndva de Papană şi Frim. Personal înclin să cred că da ! Deşi, în actuala conjunctură, întrecerile sînt mai dificile ca oricînd. Mă bazez pe următoarele fapte: Panţuru a avut în ultimii ani o valoare ascendentă; posedă o mare constanţă şi adaptabilitate la condiţiile de concurs; pîrtia de la St. Moritz îi este bine cunoscută; pîrtia pe care concurează este prin excelenţă tehnică, iar Panţuru este recunoscut ca un fin tehnician şi stilist; se află în plenitudinea maturităţii sale de pilot, iar experienţa va cîntări greu în balanţa victoriei; echipajele sale sînt din ce în ce mai puternice, iar formulele adoptate la „europene" s-au dovedit bune.

Va fi interesant de urmărit evoluţia celui de al doilea echipaj, care, în fond, constituie schimbul nostru de mîine.

Deci, mult optimism şi încredere în posibilităţile băieţilor noştri.

În final, după ce toate conturile vor fi încheiate pe plan european sau mondial, japonezii, inaugurîndu-şi pîrtia de la Sapporo, care va găzdui J.O. din 1972, oferă un veritabil „preolimpic" corifeilor bobului, de la care echipajele lui Panţuru, sperăm, nu vor lipsi. De altfel, este greu de conceput că cineva va ignora această rară ocazie de a cunoaşte cu un ceas mai devreme pîrtia pe care vor fi oferiţi laurii olimpici.

Şi, deşi jocurile memorabile de la Grenoble mai stăruie încă viu în memoria noastră, fără să vrem am păşit în jumătatea noii perioade olimpice, căreia toate pregătirile şi eforturile cerute de întreceri i se subordonează. Ieri a fost Grenoble, azi şi mîine înseamnă Sapporo, nu numai pentru noi, ci pentru toată lumea !

MICILE „REVOLUŢII" ALE TELESPORTULUI

Duminică noapte, telesportul a făcut o experienţă care merită toată atenţia noastră. O atenţie serioasă — adică neumbrită de bancuri şi poante, cum ne place tuturor să punem drept stafide în orice cozonac crescut în cuptorul discuţiilor sportive. Duminică noapte, Ţopescu a avut ideea revoluţionară să ne prezinte un telesport fără ştiri la zi, fără imagini convenţionale din meciuri de duzină, fără informaţii de peste hotare, difuzate înainte cu 30 de minute la radio; partea informativă a fost ataşată la telejurnalul de seară — noaptea, o bună jumătate de oră, a rămas celor care vor să vadă în sport, în fotbal, ceva mai mult decît un scor, o cifră sau o poză. Împreună cu Efimie Ionescu — foarte bună alegere —, Ţopescu a inaugurat un ciclu de emisiuni consacrate evenimentului nr. 1: Campionatul mondial de fotbal. Metoda e aceea pe care francezii o numesc cu voluptate „dosar"... Orice problemă serioasă — şi nu numai sportivă — se strînge acolo într-un pachet de fapte, de dovezi care conduc la comentarii, concluzii şi chiar pronosticuri. E o desprindere de faptul divers, de rezultatul brut, o încercare de intelectualizare a problemelor. Operaţia nu are de ce ocoli domeniul sportiv. Discuţia despre grupa întîia a fost bogată, bine pusă la punct ca informaţie, dusă cu un efort real de interpretare a datelor. Nu s-a căzut în prea mult pitoresc, anecdota nu a primat, fiecare echipă a fost caracteristică în esenţa ei, cu problemele ei de stil şi concepţie. Fireşte că s-ar putea apăsa şi mai mult pe această latură — realizatorii nu au de ce să se teamă, nu ne vom plictisi niciodată dacă vom renunţa la anecdote despre piciorul stîng al lui Riva şi soţia lui Iaşin. Mai multe interviuri cu personalităţi de peste hotare — cum a fost acest prea mulţumit antrenor sovietic, şi avea de ce — nu ar strica şi s-ar putea merge pînă la uluitoarea performanţă a realizării unor anchete internaţionale sub egida televiziunii noastre. În general, trecerea de la o atitudine pasivă, la difuzarea rezultatelor, la o atitudine creatoare, dinamică, personală, preluînd chiar şi cîteva riscuri, ca ori de cîte ori gîndeşti cu mintea ta — un asemenea salt nu poate fi decît salutat şi semnatarul acestei rubrici îl va susţine oricînd, chit că lucrurile nu-s perfecte de la bun început. Iată, de ce mi-a plăcut foarte mult — deşi părea un fapt minor, mai degrabă simpatic decît profund — ideea pronosticului final, a „pronosticului nostru". (Cu toate că, după opinia mea, se subapreciază şansele şi jocul Belgiei. Echipa asta îi poate încurca nu numai pe mexicani dar prin fineţea ei le va da multe dureri de cap şi fotbaliştilor sovietici care, deocamdată, sînt supraevaluaţi în calcule).

Că n-a fost o întîmplare emisiunea de duminică, orientarea ei — mi se pare c-o dovedeşte şi mica revoluţie de sîmbătă noapte. Respectivul telesport a avut o substanţială rubrică — excelent susţinută de Bacalu — consacrată automobilismului. La capătul cîtorva informaţii normale — a descoperit deodată un mic eseu despre acea uluitoare cursă de la Monza, cu dramatica înfrîngere a lui Jim Clark. M-a bucurat alegerea acelui episod. Suna bine, chiar şi la mijlocul nopţii. Înainte de a adormi, e bine să ştim — fie şi dintr-un telesport — că învinşii pot fi magnifici. Cu nici un preţ, Ţopescu şi echipa sa — mare, mică — nu au voie să renunţe la acest nou efort de a descoperi în informaţiile şi imaginile lor, dramele şi comediile umane cu care sportul se hrăneşte ca şi filozofia.

BELPHEGOR

TELECOMUNICAŢIA — ÎN DECORUL VIITOARELOR CONCURSURI DE PATINAJ VITEZĂ

După mulţi ani, în care oficialii concursurilor de patinaj viteză — desfăşurate pe pista lacului Ciucaş din Tuşnad — au lucrat sub cerul liber, în bătaia vîntului şi a viscolului, iată că la penultima competiţie a actualului sezon a apărut o cabină, nu prea arătoasă, însă foarte preţioasă secretariatului de concurs. Tot datorită ajutorului organelor locale din Tuşnad a fost instalată mult dorita staţie de radioamplificare, care le este de un real folos arbitrilor.

Într-o scurtă discuţie, **Stelian Stoica** (metodist la Casa de cultură din localitate), care se dovedeşte un bun crainic de patinaj, ne mărturisea că are un plan, extrem de economicos, pentru a realiza un sistem de comunicaţie pe gheaţă între arbitri. Să-l schiţăm. E nevoie de trei microfoane, tot atîtea difuzoare şi cîţiva zeci de metri de cablu. Un microfon pentru cronometrorul şef, care va ţine legătura cu starterul, în orice loc se va afla acesta, iar după plecarea în cursă va anunţa timpii intermediari şi finali. Secretariatul va putea nota cifrele respective în fişele concurenţilor, iar spectatorii vor lua — în acelaşi timp — cunoştinţă de rezultatele înregistrate. Al doilea microfon este destinat starterului, pentru a atrage atenţia corpului de cronometrori asupra momentului plecării în cursă şi pentru a semnala eventualele defecţiuni survenite în ordinea alinierii concurenţilor la start. Al treilea microfon aparţine crainicului pentru diferite comentarii şi anunţuri. Difuzoarele vor fi instalate în aşa fel ca să existe o bună audiţie. Iniţiatorul acestui sistem de telecomunicaţie ne-a spus că microfoanele necesare şi un difuzor există la Casa de cultură şi speră ca restul materialelor să le procure de la comitetul judeţean pentru cultură şi artă.

Finala campionatului naţional şi „Cupa României", cele mai mari competiţii ale sezonului, se apropie. Ideea tov. **Stelian Stoica** ni se pare interesantă şi uşor realizabilă. Materializarea ei ar spori operativitatea în stabilirea rezultatelor, ar elimina timpii morţi, ar duce la o informare mai rapidă a publicului. Am dori să credem că planul metodistului Casei de cultură din Tuşnad va fi primit favorabil de toţi factorii interesaţi în dezvoltarea patinajului şi, astfel, din decorul viitoarelor concursuri de pe pista lacului Ciucaş (singura practicabilă la ora actuală) va face parte şi această utilă instalaţie.

Traian IOANIŢESCU

C. M. de hochei

(Urmare din pag. 1)

mânia va susţine un instructaj cu arbitrii auxiliari şi componenţii centrului de calcul care vor deservi grupele B şi C ale C.M. de hochei.

Scorerul „IMPEX" în drum spre Capitală

Un autocamion special transportă de la Budapesta la Bucureşti maşina electronică „IMPEX", care urmează să fie instalată la patinoarul artificial 23 August. IMPEX este un mecanism complex, care cuprinde o tabelă electrică de marcaj, un ceas central de control, şase ceasuri de penalizare (cîte trei pentru fiecare echipă), instalaţiile de semnalizare fonică, instalaţie de înregistrare a golurilor, o masă de comandă de la distanţă. IMPEX-ul înregistrează automat timpul de joc efectiv, minutele de întrerupere, eliminările, golurile înscrise, schimbările de jucători. Grupa C de la Galaţi va beneficia de o maşină electronică a firmei elveţiene „Longines".

Modificări pe lista arbitrilor

Federaţia de hochei din S.U.A. a făcut cunoscut că la jocurile grupei B, de la Bucureşti, a C.M. de hochei va fi reprezentată de arbitrul **Wheeler**, care îl înlocuieşte pe **Daily**, iniţial desemnat.

Bogat program distractiv pentru participanţi

Organizatorii s-au îngrijit ca în timpul campionatelor să ofere echipelor participante o şedere cît mai plăcută în România. În timpul liber, vor avea loc gale de filme, un spectacol artistic de folclor, o primire oficială la primarul general al Capitalei, o excursie cu autocarele pe Valea Prahovei. În seara zilei de 5 martie, după ceremonia de închidere a campionatului, oaspeţii vor lua parte la un banchet.

O NOAPTE, O SALĂ, UN OM...

(Urmare din pag. 1)

— se antrenează la mănuşi, pendulează sacii cu nisip, izbesc cu furie în punching-ball-uri. Totul se petrece în tăcere, cu o parcimonie a vorbelor şi gesturilor neaşteptată. Privită din adîncul sălii, pe toată lungimea ei de vreo 85 de metri, adunarea aceasta, ciudată la ceas de noapte, aduce parcă cu un ritual păgîn, cu un spectacol rafinat de umbre chinezeşti.

Antrenamentul, care a început de vreo oră şi jumătate — ne şopteşte cineva — pare să fie pe sfîrşite. Tricourile au prins în spate cerc de umezeală, mişcările sportivilor sînt mai dulci, mai moi, mai rutunde.

Ne apropiem de-a binelea şi constatăm că, într-adevăr, cei mai răsăriţi dintre boxeri nu par să aibă decît vreo 15 ani. Între ei, un tînăr ceva mai în vîrstă, în trening, explică ceva despre pasul înapoi, pomeneşte parcă numele lui Giju, sau numai mi se pare, execută vreo două-trei mişcări zvîcnite, frînte, care ne amintesc de duelurile lui Giuliano Gemma.

...S-au scurs cîteva minute bune de cînd sîntem aici, şi prezenţa noastră nu pare să surprindă pe nimeni. Cînd unul dintre boxeri ridică o coardă, privirile lui staţionează o clipă asupra vizitatorilor nocturni, dar par să nu întrebe nimic. Noi, însă...

— Spune-mi, cine-i tînărul acela în trening ? Antrenorul vostru ?

Puştiul mă priveşte pieziş, aşa cum te uiţi la unul care a văzut două acte la teatru şi apoi, tam-nesam, te întreabă cu voce sugrumată: „domn'le, cum îi zice la piesa asta ? !"

— Cine să fie ? ! nenea doctorul...

...Nu mai e mult pînă la miezul nopţii. Într-o cămăruţă a sălii — denumită altfel, ambiţios şi emfatic, „Casa sportului" — stăm faţă în faţă cu antrenorul echipei de box a şcolii sportive.

Simplu, neafectat, cu o timiditate nefirească pentru un pugilist, se recomandă: Gheorghe Ucenic, medic stomatolog, absolvent al Institului medico-farmaceutic din Cluj, promoţia 1967. *În clipa aceasta dilema a dispărut.*

Aşadar, „nenea doctorul" nu este altul decît antrenorul de box al oraşului, cel despre care vom afla că are categoria a IV-a de clasificare, „dar pînă la primăvară, cînd se dau examenele pentru categoria a III-a".

E înalt, slăbuţ, cu părul creţ şi ochii gălbui. Ochi mari, frumoşi. Are 27 de ani, dar pare de 20. Nas drept, curat, grecesc — o adevărată surpriză pentru un boxer. Ni se destăinuie cu greu:

— În timpul liceului, la mine, la Sibiu, am făcut vioară... Vreo patru ani. Ajunsesem să cînt bine, ba chiar obţinusem şi diploma Şcolii populare de artă. Toată lumea zicea că am talent, că ar fi păcat să nu mă ţin de meseria asta, să nu mă duc la conservator. Într-o seară — eram, ştiu eu, prin clasa a XI-a — la o hîrjoană, un coleg dintr-altă clasă mi-a trîntit o palmă de m-a podidit sîngele. Am vrut să i-o întorc, dar cineva m-a oprit: „ce, mă, eşti nebun ? Ăla face box !"

A doua zi, nu m-am mai dus la repetiţiile de vioară, ci la sala de box. După vreo două-trei luni am plecat la Cluj, la facultate. Timp de şase ani am tot boxat, dar fără performanţe, mai mult de plăcere. De altfel, m-am retras devreme, eram mereu a doua sau a treia rezervă, la categoria uşoară. Dar nu asta-i important. Important e că boxul mi-a intrat în sînge încă din seara aceea, din liceu,

Tace. Bate darabana pe masă, cu degete îngălbenite de tutun, vădit încurcat de obligaţia de a se confesa. Poate că ar trebui să-l întrebăm ceva, dar mi-e teamă să nu-i frîng şirul, şi aşa firav, al gîndurilor.

— Cînd am terminat facultatea, am primit repartiţie aici, în apropiere, într-un sat. La Bucecea. N-am ezitat nici o clipă să vin, deşi era al dracului de departe de casă, de părinţi. V-am spus parcă, eu sînt din Sibiu... La Bucecea, am încercat, în paralel cu activitatea medicală, să încropesc o echipă de box, pe lîngă fabrica de zahăr. N-am reuşit. După doi ani de stagiu m-am transferat la Botoşani, la Policlinică. Aici a fost altceva: am găsit sală, am găsit bunăvoinţă, dar n-am găsit... boxeri ! Ştiţi fostul antrenor nu prea s-a ţinut de treabă, cel puţin aşa zice lumea... Am început atunci să caut: dimineaţa la Policlinică, după-amiaza pe la şcoli. Azi la un antrenament, mîine la altul, alegînd un băiat, convingîndu-l pe celălalt, am reuşit să cîştig pentru box vreo 20—30 de copii... Unii au fugit. De, aşa-i boxul, un sport pentru firi mai ambiţioase, poate mai dure... Alţii au rămas, şi acum am o echipă completă, vreo 16 băieţi, între care 10 sînt încă juniori mici.

Intr-un an-doi, sper să promovăm în divizie. Sau, cine ştie, poate chiar anul acesta. Il antrenez ca pe un senior, şi ce-ar fi oare să-l scot chiar anul acesta campion de juniori ? Nu, nu zîmbiţi, am şi eu visurile mele, ca orice antrenor care n-a fost niciodată boxer cu renume. Ştiu, mîine-poimîine copiii ăştia îşi vor lua zborul, cum mi l-am luat şi eu cu ani în urmă. Într-un fel aş vrea să mă leg de unii dintre ei, şi cum altfel aş putea s-o fac decît scoţîndu-i campioni ? !

Rîde uşor, şi nu ne dăm seama dacă întrebarea de adineauri ne fusese adresată, dacă ea aştepta vreun răspuns. Simţim nevoia să intervenim:

— Spuneţi-ne, tot ce faceţi în sala asta nu vi se pare, într-un fel, ceva inutil, un timp pierdut ? La urma urmei, sînteţi intelectual şi, din păcate, marea majoritate a intelectualilor tratează sportul ca pe un ultim divertisment.

— Glumiţi, desigur... Vin la sală cu aceeaşi paşi cu care mă grăbesc dimineaţa spre Policlinică, spre pacienţi. I-aţi văzut pe băieţi ? Nişte copii. Eu i-am învăţat să stea în gardă, le-am pus primele mănuşi în mîini. La început le era frică, dar s-au obişnuit, şi acum mă trezesc cu ei la sală cu o oră înainte de antrenament ! Da, de vreo doi-trei dintre ei îmi leg mari speranţe: Florică Caranfilov, Tibi Luca, Petrică Vizir. Veniţi şi mîine la sală, şi urmăriţi-l cu atenţie pe Luca. O „semimuscă" de 15 ani. Elev într-a şaptea. Talentat, cu calităţi fizice ideale şi, plus, cu o ambiţie pe care eu n-am avut-o niciodată. Indiscutabil, medicina e o meserie nobilă, dar nici cea de antrenor, cu toate avatarurile ei pedagogice şi morale, nu-i de lepădat. Nu ştiu, poate sînt o excepţie, dar convingerea mea intimă e că, în general, sportul trebuie să fie o componentă activă, cotidiană, a vieţii unui intelectual. Cine iubeşte muzica sau literatura, arhitectura sau pictura, dar refuză, deliberat, sportul, acela greşeşte. Eu îl iubesc, mă regăsesc în el, mie îmi oferă mari satisfacţii.

Ieşim. Luminile sălii s-au stins. Noaptea a coborît peste oraş, cu ceaţa ei opacă care ecrazează parcă totul. Case, oameni. Îi urăm noapte bună medicului-antrenor.

— Ei, asta mai tîrziu. Adorm abia pe la 3... După antrenament, fac conspecte, traduceri, citesc. În curînd mă prezint la examenul de secundariat, şi asta cere muncă, nu glumă ! Uneori nu dorm nici 5 ore pe noapte, poate de-aia slăbesc. În curînd o să ajung... semimijlociu !

Rîde frumos, gîlgîit:

— Ei, şi la toamnă lucrurile se încurcă şi mai tare. Alte examene, alte griji...

— Alte examene ? ! Aşa, unul după altul ?

— Nu v-am spus ? Anul ăsta vreau să dau admiterea la I.E.F.S., la fără frecvenţă. E original, nu ? Ştiu, mulţi colegi de breaslă zîmbesc îngăduitori, dar pasiunea e pasiune !

Ne despărţim. Fiecare pleacă în altă parte, cu alte gînduri, cu alte speranţe. Doctorul Ucenic se mistuie în noapte, şi în clipa aceea simţim, cu certitudine, cu tărie, cît de drag ne-a devenit omul acesta pe care nu l-am cunoscut decît vreo sută de minute...

Ovidiu IOANIŢOAIA

DE CE NU MAI AM 18 ANI !

Mă văd cu 32 de ani în urmă... Debutam, în 1938, în echipa de hochei Telefon Club", la Galaţi, într-un joc amical cu echipa locală „Tenis Club", abia înfiinţată. „Telefon Club" era campioana ţării.

Nu voi uita niciodată duminica aceea de iarnă, majestuos de frumoasă, în care soarele devenise primăvăratec, reintinerind miraculos, ca după o convalescenţă.

Demonstraţia noastră de pe terenul de tenis din fosta stradă Domnească (transformat ad-hoc într-unul de hochei, cu o mantinelă scurtă, confecţionată din şipci de 40 cm, în care doar porţile erau din... lemn mai rezistent) s-a întrerupt la jumătatea partidei, soarele topind gheaţa. M-am înapoiat la Bucureşti, cu bucuria debutului, dar cu regretul de a fi jucat doar... o jumătate de meci.

Cinsprezece ani mai tîrziu, în campionatul divizionar apare o echipă a studenţilor gălăţeni, „Ştiinţa". Ne întrebam: cum poate avea Galaţiul o echipă de hochei, cînd practic — nu avea posibilităţi pentru acest sport ? Şi cum poate avea o echipă atît de bună, care (pe cinstite) ne-a dat de furcă, chiar nouă campionilor ţării ! (Jucam atunci la C.C.A.). Ei n-aveau terenuri de antrenament, dar aveau... inimă. Aveau entuziasm. Doar aşa se explică cum jucători ca Stafie, Preisler, Gheorghian, Ungureanu şi alţii au fost solicitaţi la un trial al lotului naţional.

Filmul retrospectiv se apropie de final. Şi are un sfîrşit fericit. Galaţiul inaugurează patinoarul artificial, construit într-un timp record. Gălăţenii înfăptuiesc unul din marile deziderate ale hocheiului românesc. O pistă imaculată de gheaţă artificială, înconjurată cu mantinele înalte, din lemn de frasin (dăltuite de maeştri pricepuţi), cu porţi metalice şi plasă albă, cele mai frumoase porţi pe care le-am văzut în ţara noastră ! Stadionul are vestiare, duşuri, staţii de amplificare, bufet, tribune spaţioase, respiră de civilizaţie. Sîntem în anul 1970. Echipa speranţelor noastre învinge (pe acest teren) o selecţionată a seniorilor bucureşteni.

Au trecut trei decenii de cînd debutam la Galaţi, în echipa de hochei a „Telefoanelor". De ce nu mai am 18 ani, ca atunci, dar condiţiile de astăzi !

Galaţii au cinstea de a găzdui foarte curînd întrecerile din grupa C a Campionatului mondial de hochei.

Federaţia română a avut excelenta idee de a acorda privilegiul organizării Consiliului judeţean de educaţie fizică Galaţi, ca o răsplată a strădaniilor sale meritorii şi ca o recunoaştere.

De ce nu mai am 18 ani !...

Mihai FLAMAROPOL